

[Justitsministeren.]

skyldig, men det viste sig, at Kammeraten var uskyldig; der kunde i alt Fald ikke fremskaffes den ringeste Oplysning om, at han var skyldig, og han blev derfor frifundet, medens den vedkommende, det drejer sig om her, blev dømt. Naar nu det ærede Medlem tænker sig om, tror jeg, han vil indrømme, at det gaar ikke an i Tilfælde, som er vanskelige at opklare, at benaade vedkommende, naar det endelig opklares. Jeg vil i alt Fald bede det ærede Medlem tænke over det. Jeg forstaaer godt den Forskel, der er mellem det ærede Medlem og mig, for det ærede Medlem tænker særlig paa det konkrete Tilfælde, medens jeg som Justitsminister ogsaa er nødt til at tænke paa Generalpræventionen. Jeg tror, at det er Forskellen mellem os. Men jeg tror ogsaa, at naar det ærede Medlem tænker over dette, vil han se, at der i alt Fald er noget i det, jeg her siger.

Jeg vil blot minde om to lignende Tilfælde paa helt andre Omraader. For Øjeblikket er der f. Eks. mange Brandstiftelser, og der er derfor ikke Tale om, at jeg i denne Tid benaader Brandstiftere, selv om Forbrydelsen i enkelte Tilfælde er begaaet under formildende Omstændigheder. Vi benaader ikke ud fra den Betragtning, at der finder saa mange Brandstiftelser Sted, og det er noget af det, der er vanskeligst at faa opklaret, thi hvis vi vilde benaade Gerningsmanden, naar vi opdager ham, vilde jeg anse det for forkert, selv om der muligvis var undskyldende Momenter i dette konkrete Tilfælde. Noget lignende gælder berusede Chauffører. Vi har ofte stor Sympati med vedkommende, der maaske rent tilfældigt, maaske imod sin egen Villie, er kommet i den Situation; men vi benaader ikke; det bliver afslaaet ganske haardhændet netop af Hensyn til, at der maa være generelle præventive Regler. Jeg vil bede det ærede Medlem tænke over dette, og jeg tror, at selv om det ærede Medlem ikke vil billige det i det foreliggende Tilfælde, vil han dog indrømme, at der er noget i den Betragtning.

Det ærede Medlem var inde paa Spørgsmaalet om en Tømrermester i Aarhus, som blev ved at skælde en Sagfører og forskellige andre ud, og det ærede Medlem anmodede Justitsministeren om nu snart at faa det standset, bl. a. derved, at Justitsministeren optraadte paa samme Maade i denne Sag, som han for nylig optraadte i en lignende Sag, hvor han lod det offentlige undersøge Forholdet. Nej, jeg forsikrer det ærede Medlem om, at

den Vej vil jeg ikke gaa. Jeg gjorde det i det andet Tilfælde, fordi der var saa mange uklare Punkter, og fordi det offentlige var interesseret derved, at Statsbannerne var blandet ind deri. Men denne Sag er oplyst indtil de mindste Enkeltheder, intet som helst er skjult eller uklart, vi er igennem alle Sagens Detailler i dette Tilfælde, den har været undersøgt baade af Rigsadvokaten, af Justitsministeriet og af Skifteretten. Den 1. December 1926 tog Justitsministeriet den igen op til Undersøgelse, og den blev meget grundig gennemgaaet. Da fik Manden for sidste Gang en Vejledning om, hvordan Sagen var, og der blev tilkendegivet ham, at nu kunde han ikke vente yderligere Svar i denne Sag. Denne Meddelelse var underskrevet af den daværende Justitsminister Steincke. Derfor var det, at jeg, da det ærede Medlem fremdrog Sagen og kritiserede Ministeren, fandt Anledning til at spørge: „Hvad hed Justitsministeren?“, for at man kunde blive lidt vejledet i den Henseende. Men jeg er i øvrigt fuldstændig enig med Hr. Steincke i denne Sag. Der er ikke nogen som helst Grund til at beordre offentlig Undersøgelse, for vi er klare over det hele. Manden mener, han er forurettet; men jeg vil henstille til det ærede Medlem, om man nu ikke skulde lade være at tale om denne Mand. Jeg tror, at det i Virkeligheden vil være bedst, for naar han ser sit Navn blive fremdraget i Folketinget snart af den ene, snart af den anden Folketingsmand, maa han jo tro, at han er blevet forurettet. Jeg tror, det er en daarlig Tjeneste at gøre ham. Vil det ærede Medlem gøre sig nærmere bekendt med Sagen, skal den staa til det ærede Medlems Disposition.

Det ærede Medlem Hr. Olav Olsen var inde paa det Spørgsmaal, om Loven om Akkord for Landmænd spillede nogen Rolle. Det ærede Medlem mente ikke, den gjorde det, for man saa saa faa Tilfælde af saadanne Akkorder. Der vil jeg blot bede det ærede Medlem huske paa de første Bestemmelser om Tvangsakkord, dem vi ved Konkursloven af 1872 fik for handlende, Fabrikanter og Skibsredere, samt Loven af 14. April 1905, der aabnede Adgang til at opnaa Tvangsakkord for alle Arter af Skyldnere. Disse Love fik ikke synderlig Anvendelse i Begyndelsen, og man mente, at Loven var upraktisk. Men det viste sig dog, at den tværtimod havde stor Betydning, uagtet den ikke direkte kom til Anvendelse. Alene det, at den eksisterede, gjorde, at der blev mange flere frivillige Akkor-